

«ΣΤΡΑΒΟΤΙΜΟΝΙΕΣ»

ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ—ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ «Στραβοτιμονιές», το νέο έργο του κ. Σ. Φωτιάδη που ανέθηκε προχθές στο θέατρο Σαμαρτζή από το θέατρο 'Ηλιόπουλου — Φωτοπούλου είναι μία ήθογραφική κωμωδία, που παίζει στην αδυναμία του μάλλον άπειθου και μελοδραματικού τέλους της, παρουσιάζει ένα σημαντικό για νέο δραματικό συγγραφέα προτέρημα: μιάν άρτια τεχνική συγκρότηση.

Η περίπτωση του γάμου ενός πλουσιού κοσμικού νέου με μια κοπέλλα του λαού είναι ασφαλώς ένας κοινός, κοινότατος τόπος.

αίσθημα κι' από την άλλη πώς εξασφαλίζει εύρο σταδίο δράσεως στους δυο πρωταγωνιστές του θεάτρου. Και δεν διαταζουμε να πιστέψουμε πως ένας τέτοιος ύπολογισμός έδωσε σε δεύτερη μοίρα από τον συγγραφέα τον κοινό να κατηγορηθεί πως αὐθαίρεται και αδιαφορεί για την αληθοφάνεια της δραματικής του συνθέσεως. Γιατί όσα ύποστηρίζει, ό συμπαιθέστατος συγγραφέας στο πρόγραμμα περί «θέσεως» και «κοινωνικών θέσεων» δεν φαίνεται να ήταν τα πραγματικά του κίνητρα. "Αλλωστε η «θέσις» έ-

Ο κ. Ντ. 'Ηλιόπουλος, ο κ. Γεω. Χριστοφορίδης και η δνς 'Αντωνία Κουκούλη, σε μία χαρακτηριστική σκηνή της νέας κωμωδίας του κ. Στ. Φωτιάδη «Στραβοτιμονιές» της όποιας η «πρώτη» έδοθη με έπιτυχία την περασμένη Παρασκευή στο θέατρο «Σαμαρτζή».

«Ό,τι όμως αντίτιθεται στο «είκος» είναι η συνέχεια του μύθου της κωμωδίας, όπου η αδελφή του πλουσιού και κοσμικού νέου, μία επίσης κοσμική και σνόμπ δεσποινίς, διαλύει τον άρραβώνα της μ' ένα νεο της τάξεως της για να παντρευθεί ένα σωφέρ, τον Θανάση, που είναι (έδώ παραδίδεται το «είκος») αδελφός της κοπέλλας του λαού που παντρεύθηκε ο αδελφός της.

Μιά τέτοια περιπλοκή έχει, θέλεις, το διπλό πλεονέκτημα από τη μία πως ικανοποιεί το λαϊκό

νός έργου τότε μόνον αποκτά άποδεικτική αξία όταν στηρίζεται πάνω σε πειστικά, ψυχολογικά και πραγματικά δεδομένα που δεν επιδέχονται καμμίαν άμφισβήτηση.

Είπαμε ωστόσο πως το νέο έργο του κ. Φωτιάδη έχει μιά άρτια τεχνική συγκρότηση και προσθέτουμε ακόμα πως ο συγγραφέας έχει μιά ζωηροτατην αίσθηση των αντιθέσεων και του κωμικού, πράγμα που εξασφαλίζει στην κωμωδία του ζωηροτητα και ρυθμό και θέτει υπό σκιάν τις βασικές αδυναμίες της συλλήψεώς του.

Ο κ. Ντίνος 'Ηλιόπουλος, ως Τώνης Παχουλός έπαιξε με κέφι κι' επισημητικότητα και διακρίδασε το κοινό χωρίς αθέμιτες ύπερβολές. Το ίδιο και ο κ. Μιμης Φωτοπούλος, που έρμηνεύοντας το λαϊκό τύπο του Θανάση, άπεφυγε έπαναλήψεις γνωστών κωμικών έφφέ του που θα καθίστασαν περισσότερο άπιδανη την έρωτική του περιπέτεια και τη στάσι του γενικά μέσα στο έργο. Η δ. Τζένη Καρέζη στο ρόλο της 'Ηλιάς έπαιξε με χάρι και ιδιαίτερο μπριό, θα της συνιστούσαμε ωστόσο έπειδη πιστεύουμε στο ταλέντο της, ν' άναμείωση και νά πλούτωση τα έκφραστικά μέσα της, για νά μή δημιουργήση τελικά την έντοπωση πως έπαναλαμβάνεται και πως δεν προχωρεί. Σημειώνουμε έπίσης το γκαρτέσκο μπριό της. Νίτσας Γκαρτένας στο ρόλο της Κατε, το άνετο παίξιμο του κ. Γεω. Χριστοφορίδη στο ρόλο του μεγαλοδουλοκτήνου Παχουλά και όλως ιδιαίτερα την έρμηνεία του κ. 'Ερ. Κονταρίνη στον έπεισοδιακό χαρακτηριστικό ρόλο του Πολυδίου, ενός γέρου λογιστού, που όστερ' από σαρανταπέντε χρόνια δουλικής ύποταξης, αίσθάνεται την άναγκη να θγάλη μιά ζωηρή κραυγή διαμαρτυρίας για τις ίδιοτροπίες του προσηταμένου του. Και οι άλλοι ήθοποιοι, που έρμηνεύσαν τους δευτερεύοντες ρόλους του έργου, έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν.

Γενικά η παράσταση ήταν καλά μόνταρισμένη από τον κ. 'Ηλιόπουλο, που για πρώτη φορά άν δεν κάνομε λάθος, δοκιμάζει τις σκηνοθετικές του ικανότητες. Τέλος, τα σκηνικά του κ. Γ. Βακαλό, χαρακτηριστικά και καλά σθητά, έδωσαν έντονη την έντοπωση της αντίθεσης που όπρηχε άνάμεσα στα δυό διαφορετικά περιβάλλοντα, της πολυτελείας και της λαϊκής φτώχειας, όπου ξετυλίγεται η υπόθεση του έργου.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ